

ΜΕΓΚ ΚΑΜΠΟΤ

Εγώ η αλκή

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: AIRHEAD
Από τις Εκδόσεις ΡΟΙΝΤ, Νέα Υόρκη 2008
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγώ, η άλλη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Meg Cabot
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elizabeth B. Parisi
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Meg Cabot, 2008
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Michael Frost, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-891-1

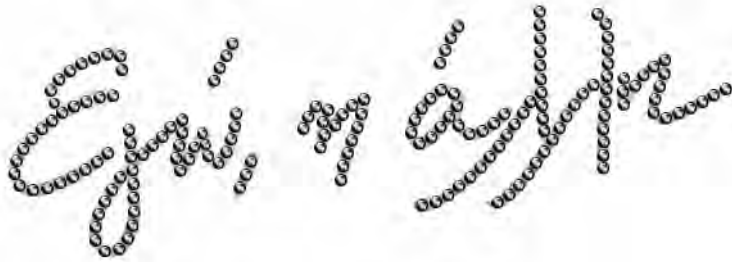
*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπτού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 1212/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΕΓΚ ΚΑΜΠΟΤ

*Μετάφραση:
Μαίρη Γραμμένου*

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΒΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Για τον Μπέντζαμιν

1

Εμερσον Γουάτς», φώναξε ο κύριος Γκριρ, καθηγητής Δημόσιου Λόγου, την πρώτη ώρα, ξυπνώντας με από τον υπνάκο στον οποίο είχα βυθιστεί.

Για όνομα! Περιμένουν να είμαστε στην τσίτα από τις οκτώ και τέταρτο το πρωί; Για να σοβαρευτούν λιγάκι...

«Εδώ», είπα τινάζοντας το κεφάλι μου από το θρανίο και ελέγχοντας διακριτικά τις άκρες του στόματός μου, σε περίπτωση που μου έτρεχαν σάλια.

Όμως, μάλλον δεν ήμουν αρκετά διακριτική, γιατί η Γουίτνεϊ Ρόμπερτσον, που καθόταν με σταυρωμένα τα μακριά, μαυρισμένα πόδια της λίγες θέσεις παραπέρα, κρυφογέλασε σφυρίζοντας: «Χαμένη!»

Της έριξα ένα θανατηφόρο βλέμμα, σιγομουρμουρίζοντας: «Παράτα με!»

Ως απάντηση, μισόκλεισε τα βαριά μακιγιαρισμένα γαλανά μάτια της, σφυρίζοντας: «Θα 'θελες».

«Χμ», έκανε ο καθηγητής, πνίγοντας ένα χασμουρητό. Μάλλον κι αυτός είχε ξενουχτήσει το προηγούμενο βράδυ. Όχι, όμως, επειδή πάσχιζε να τελειώσει άρον άρον την εργασία για το μάθημα, όπως είχα κάνει εγώ. «Δε διάβαζα τον κατάλογο. Έρθε η ώρα να πεις στην τάξη το δίλεπτο πειστικό λόγο σου».

Τέλεια. Αυτό μου έλειπε...

Σηκώθηκα άκεφα από το θρανίο και πήγα να σταθώ στον πίνακα, ενώ η υπόλοιπη τάξη κρυφογελούσε. Όλοι, εκτός από τη Γουίτνεϊ. Αυτή ήταν πολύ απασχολημένη βγάζοντας το καθρεφτάκι από την τσάντα της και θαυμάζοντας το είδωλό της. Η Λίντσι Τζέικομπς, που καθόταν στην ακριβώς διπλανή σειρά, ατένισε τη Γουίτνεϊ με βλέμμα όλο θαυμασμό και ψιθύρισε: «Αυτή η απόχρωση λιπ γκλος σου πάει τέλεια!»

«Το ξέρω», μουρμούρισε η Γουίτνεϊ στην αντανάκλασή της.

Αντιστάθηκα στην αιφνίδια παρόρμηση να βάλω τα γέλια μπροστά στην απόλυτη έλλειψη στοιχειώδους μετριοφροσύνης και γύρισα να αντικρίσω την τάξη. Είκοσι τέσσερα νυσταγμένα πρόσωπα με περιεργάζονταν.

Και τότε συνειδητοποίησα ότι είχα ολότελα ξεχάσει το λόγο τον οποίο ξενύχτησα για να ετοιμάσω το προηγούμενο βράδυ.

«Λοιπόν, Έμερσον», άρχισε να λέει ο καθηγητής, «έχεις δύο λεπτά στη διάθεσή σου». Κοίταξε το ρολόι του. «Και ο χρόνος ξεκινάει...»

Απίστευτο! Την ώρα που ξεστομίσε αυτά τα λόγια, το μυαλό μου άδειασε ακόμα περισσότερο. Η μόνη μου σκέψη ήταν... πώς στο καλό το ήξερε; Η Λίντσι εννοώ. Ότι εκείνο το συγκεκριμένο γκλος ταίριαζε άψογα στη Γουίτνεϊ; Εγώ εί-

μαι σε τούτη τη ζωή σχεδόν δεκαεπτά χρόνια και ακόμα δεν έχω ιδέα ποια απόχρωση λιπ γκλος πηγαίνει σε εμένα... ή σε οποιονδήποτε άλλο, για να λέμε του στραβού το δίκιο.

Ρίχνω το φταιξιμο στον πατέρα μου. Εκείνος μου έδωσε αγορίστικο όνομα, επειδή, αψηφώντας τον υπέρηχο, ήταν σίγουρος ότι θα ήμουν αγόρι, κρίνοντας από τις βαρβάτες κλοτσιές που έριχνα στη μητέρα μου όταν βρισκόμουν μέσα στην κοιλιά της. Εκείνος επέμεινε να μου δώσει το όνομα του αγαπημένου του ποιητή – αναμενόμενο όταν ο πατέρας σου είναι καθηγητής Αγγλικής Λογοτεχνίας στο πανεπιστήμιο. Φαντάζομαι ότι έπιασε τη μάνα μου στον ύπνο –ίσως ήταν υπό την επήρεια της επισκληριδίου–, γιατί συναίνεσε, παρότι αποδείχτηκε εκ των υστέρων ότι ο υπέρηχος ήταν σωστός. Έτσι, λοιπόν, το ονοματεπώνυμο *Έμερσον Γουάτς* αναγράφεται στη ληξιαρχική πράξη γέννησής μου.

Ναι, το ξέρω. Υπήρξα θύμα (κοινωνικών) στερεοτύπων από την κοιλιά της μάνας μου. Πόσες κοπέλες μπορούν να ισχυριστούν κάτι τέτοιο;

«... από τώρα», ανήγγειλε ο κύριος Γκριρ, βάζοντας το χρονοδιακόπτη σε λειτουργία.

Και έτσι, σε μια στιγμή, όλη η προετοιμασία που έκανα για την εργασία μου επανήλθε στο μυαλό μου.

Φιούου...

«Οι γυναίκες», ξεκίνησα την ομιλία μου, «αποτελούν το τριάντα εννιά τοις εκατό του συνόλου των ανθρώπων που παίζουν διαδραστικά παιχνίδια, και, ωστόσο, μόνο ένα μικρό ποσοστό των παιχνιδιών που δημιουργούνται με τα τριάντα πέντε δις που δαπανά η παγκόσμια βιομηχανία παιχνιδιών προσαρμόζεται στα πρότυπα και στις απαιτήσεις του γυναικείου κοινού».

Έκανα μια σύντομη παύση... Καμία αντίδραση.

Δε θα μπορούσα να τους κακίσω, βέβαια. Η αλήθεια είναι ότι η πρώτη ώρα στο σχολείο είναι λιγάκι βάρβαρη.

Ακόμα και ο Κρίστοφερ, που μένει στο ίδιο κτίριο μ' εμένα και υποτίθεται ότι είναι ο καλύτερος φίλος μου, δεν έδινε την παραμικρή προσοχή. Βρισκόταν στη συνηθισμένη θέση του, στην τελευταία σειρά, και ήταν σε ευθυτενή στάση. Όμως, τα μάτια του ήταν κλειστά.

«Μια μελέτη του Ερευνητικού Ινστιτούτου Ανώτερης Εκπαίδευσης στο πανεπιστήμιο UCLA έδειξε ότι το ποσοστό διπλωμάτων πληροφορικής που απονέμονται στις γυναίκες έχει πέσει πλέον κάτω από το τριάντα τοις εκατό – πρωτοφανές αρνητικό ρεκόρ. Η πληροφορική είναι η μοναδική επιστήμη στην οποία η συμμετοχή των γυναικών μειώνεται με τα χρόνια...»

Αδύνατον! Ο μόνος άνθρωπος ξύπνιος μέσα στην αίθουσα ήμουν εγώ! Ακόμα και τα μάτια του καθηγητή ήταν κλειστά.

Εύγε, δάσκαλε! Αντί να δίνεις το καλό παράδειγμα και να προβαίνεις στη λύση του προβλήματος, αποτελείς μέρος του.

«Αρκετοί ερευνητές πιστεύουν ότι οφείλεται στην αποτυχία του εκπαιδευτικού μας συστήματος να προσανατολίσει τα κορίτσια στις επιστήμες, προπάντων στην πληροφορική, στη διάρκεια της μέσης εκπαίδευσης», εξακολούθησα να λέω ακάθεκτη, καρφώνοντας το βλέμμα μου στον καθηγητή. Ούτε που το παρατήρησε. Τώρα βαριανάσαινε ρυθμικά.

Υπέροχα... Και να φανταστείτε πως είχα πωρωθεί όταν ανέλαβα αυτό το θέμα, γιατί γουστάρω τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Ένα συγκεκριμένα.

«Με ποιον τρόπο θα ενδιαφερθούν τα κορίτσια για τα ηλεκτρονικά παιχνίδια», συνέχισα, επιζητώντας μάταια την προσοχή του κοινού, «για τα οποία οι έρευνες δείχνουν ότι αυξάνουν τις ικανότητες στρατηγικής και επίλυσης προβλημάτων, αναπτύσσοντας πνεύμα ομαδικότητας και συνεργασίας αλλά και κοινωνικές δεξιότητες;»

Άδικος κόπος. Το παιχνίδι ήταν χαμένο από χέρι.

«Λοιπόν, θα μπορούσα να πετάξω τα ρούχα μου τώρα», είπα, «και να σας αποκαλύψω ότι κάτω από το τζιν και το φούτερ μου φοράω ένα εφαρμοστό μπουστάκι και ένα καυτό σορτσάκι, όπως η Λάρα Κροφτ στο *Tomb Raider*... μόνο που τα δικά μου είναι επιβραδυντικά φλόγας και σκεπασμένα με στικεράκια σε σχήμα δεινοσαύρων που λάμπουν στο σκοτάδι».

Κανείς δε σάλεψε. Ούτε καν ο Κρίστοφερ, που έχει ένα κόλλημα με τη Λάρα.

«Ξέρω τι σκέφτεστε», συνέχισα. «Τα αυτοκόλλητα δεινοσαυράκια είναι τελείως πασέ. Πιστεύω, όμως, ότι προσθέτουν κάτι ιδιαίτερο στο όλο σκηνικό. Είναι γεγονός ότι το σορτσάκι είναι άβολο κάτω από το τζιν και δύσκολο να βγει στην τουαλέτα, αλλά διευκολύνει την πρόσβαση στη διπλή πιστολοθήκη, όπου βρίσκονται τα μεγάλα διαμετρήματος πιστόλια μου...»

Ο χρονοδιακόπτης χτύπησε.

«Σ' ευχαριστώ, Εμ», είπε ο καθηγητής και χασμουρήθηκε. «Πολύ πειστικός ο λόγος σου».

«Όχι, κύριε Γκριρ», ανταπάντησα χαμογελώντας. «Εγώ σας ευχαριστώ».

Ευτυχώς που δεν πληρώνουν οι γονείς μου τα δίδακτρα και η φοίτησή μου στο Πρότυπο Σχολείο Τραϊμπέκα καλύ-

πτεται από πλήρη υποτροφία – γιατί, πραγματικά, έχω σοβαρές επιφυλάξεις ως προς την ποιότητα της εκπαίδευσης που λαμβάνω εδώ.

Επέστρεψα στη θέση μου την ώρα που ο καθηγητής ρωτούσε (τον εαυτό του μάλλον): «Λοιπόν, ποιος έχει σειρά τώρα; Α, ναι. Γουίτνεϊ Ρόμπερτσον;» Ο κύριος Γκριρ χαμογέλασε. Όλοι χαμογελούν όταν προφέρουν το όνομα της Γουίτνεϊ. Εκτός από μένα. «Είμαστε έτοιμοι να σε ακούσουμε».

Η Γουίτνεϊ, που ξεκίνησε να πουδράρει τη μύτη της μόλις χτύπησε ο χρονοδιακόπτης, έκλεισε βιαστικά την πουδριέρα και ξεδίπλωσε τα πόδια της. Μάλλον δεν ήμουν η μόνη μέσα στην τάξη που πρόλαβε να δει το λεοπάρ στρινγκ της. Άξαφνα, όλοι έμοιαζαν να έχουν ξυπνήσει για τα καλά.

«Καλά, λοιπόν», αναφώνησε η Γουίτνεϊ με ένα γελάκι και, αφού τέντωσε το ψηλό λιπόσαρκο κορμί της, βάδισε νωχελικά μέχρι την έδρα, παρότι φορούσε δεκάποντες πλατφόρμες. Πώς το καταφέρνουν αυτό κάποια κορίτσια; Αν επιχειρούσα εγώ να σταθώ πάνω σε δεκάποντα (ακόμα και πεντάποντα, εδώ που τα λέμε), θα έτρωγα τα μούτρα μου. Εκείνη, ωστόσο, διέσχισε με χάρη το διάδρομο μέχρι τον πίνακα, ενώ η κοντή, πτυχωτή φουστίτσα ανέμιζε πίσω της. Όταν γύρισε να μας κοιτάξει, όλα τα μάτια ήταν στραμμένα πάνω της – εκτός από του Κρίστοφερ, όπως παρατήρησα όταν στράφηκα να ελέγξω. Αυτός κοιμόταν του καλού καιρού.

«Και... ξεκινάς», ανακοίνωσε ο καθηγητής, ρυθμίζοντας το χρονόμετρο.

«Το θέμα μου έχει να κάνει», άρχισε να λέει η Γουίτνεϊ με μια γλυκύτατη, τραγουδιστή φωνή, που δεν είχε καμία σχέση με αυτήν που χρησιμοποιεί όταν μου τη λέει, «με το για-

τί δεν πιστεύω στην εσφαλμένη αντίληψη ότι τα πρότυπα του δυτικού πολιτισμού για τη γυναικεία ομορφιά είναι υπερβολικά υψηλά. Αρκετές γυναίκες παραπονιούνται ότι οι βιομηχανίες της μόδας και του κινηματογράφου πλήττουν τον αυτοσεβασμό των κοριτσιών και των γυναικών εξίσου. Απαιτούν από τις βιομηχανίες να χρησιμοποιούν περισσότερες, παραθέτω αυτολεξεί, γυναίκες μεσαίων αναλογιών. Αυτό το θεωρώ γελοιοτητα!»

Η Γουίτνεϊ τίναξε πίσω μια τούφα από τα μακριά, ξανθά –βαμμένα, όπως ισχυρίζεται η Φρίντα, η μικρότερη αδελφή μου, που ξέρει από τέτοια πράγματα– μαλλιά της, και, ενώ τα γαλάζια μάτια της άστραφταν από αγανάκτηση, ρώτησε: «Πώς γίνεται η προβολή ενός υγιούς βάρους –το οποίο οι επιστήμονες έχουν προσδιορίσει ως δείκτη μάζας σώματος κάτω του είκοσι τέσσερα κόμμα εννιά– να χαρακτηρίζεται ως πλήγμα στον αυτοσεβασμό οποιασδήποτε γυναίκας; Εάν ορισμένες βαριούνται να πάνε στο γυμναστήριο, γιατί κάθονται όλη μέρα και παίζουν βιντεογκέιμ, ε, αυτό είναι δικό τους πρόβλημα. Αλλά δεν μπορούν να ρίχνουν το φταίξιμο σε όλες εμάς που προσέχουμε το σώμα μας, να μας κατηγορούν ως σεξίστριες και να μας κατακρίνουν ότι δήθεν τις εγκλωβίζουμε σε απλησίαστα πρότυπα ομορφιάς... πόσω μάλλον όταν αρκετές από εμάς είμαστε ζωντανή απόδειξη ότι αυτά τα πρότυπα δεν είναι καθόλου απλησίαστα».

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Κοίταξα ολόγυρα να δω αν είχαν μείνει κι άλλοι παρόμοια άναυδοι με εμένα. Όστε αυτή ήταν η ερμηνεία της Γουίτνεϊ για το θέμα που της είχε αναθέσει ο καθηγητής για το δίλεπτο δείγμα ρητορικής; Ότι οι γυναίκες φυσιολογικών αναλογιών θα έπρεπε να πάψουν

να κατηγορούν τα μίντια για την καθιέρωση ισχνών συλφίδων για μοντέλα και ηθοποιούς ως το κατεξοχήν πρότυπο κάλλους;

Προφανώς ήμουν η μόνη μέσα στην τάξη που πίστευε ότι το κορίτσι το είχε πιάσει τελείως λάθος το θέμα. Όσο για τον ανδρικό πληθυσμό του τμήματος, αυτός ήταν ολότελα απορροφημένος από τα εντυπωσιακά κορδωτά στήθη της Γουίτνεϊ.

«Αν το να θέλει κάποια να μοιάσει στη Νίκι Χάουαρντ, για παράδειγμα», εξακολούθησε να λέει η Γουίτνεϊ, κατονομάζοντας το κορίτσι των εξωφύλλων των περισσότερων περιοδικών μόδας αυτό τον καιρό, «είναι τόσο λάθος, θα ξόδευαν οι γυναίκες τριάντα τρία δις δολάρια ετησίως στην απώλεια βάρους, άλλα επτά δις στα καλλυντικά και πάνω από τριακόσια εκατομμύρια στην πλαστική χειρουργική; Και βέβαια όχι! Οι άνθρωποι δεν είναι χαζοί! Γνωρίζουν πολύ καλά ότι με λίγη προσπάθεια και λίγα παραπάνω χρήματα μπορούν να γίνουν τόσο ελκυστικοί όσο... χμ... εγώ».

Η Γουίτνεϊ τίναξε τα μακριά μαλλιά της πίσω από τον ένα ώμο της και ύστερα συνέχισε. «Ορισμένοι άνθρωποι» –και με το «ορισμένοι» αναφέρομαι στην Έμερσον Γουάτς, σήμαινε η δολοφονική ματιά που μου έριξε– «ίσως σκεφθούν ότι είναι ξιपाσιά από μέρους μου να αποκαλώ τον εαυτό μου ελκυστικό. Όμως, η αλήθεια είναι ότι η ομορφιά δεν είναι μόνο ύψος ένα εβδομήντα πέντε και μέγεθος ρούχων μηδέν. Το σημαντικότερο προτέρημα μιας κοπέλας είναι η αυτοπεποίθηση... και απ' ό,τι φαίνεται εγώ διαθέτω αρκετή!»

Η Γουίτνεϊ ανασήκωσε τάχα αθώα τους ώμους και το σύνολο σχεδόν των αγοριών και το ήμισυ των κοριτσιών στην

τάξη αναστέναξαν ατενίζοντάς τη με λαχτάρα. Στράφηκα απότομα στην καρέκλα μου και με ανακούφιση διαπίστωσα ότι το κεφάλι του Κρίστοφερ είχε γείρει μπροστά, βαρύ από τον ύπνο. Ένα αγόρι –από τα δεκατέσσερα– ήταν ασφαλές τουλάχιστον.

Γύρισα μπροστά τη στιγμή που η Γουίτνεϊ έλεγε: «Και η αλήθεια είναι ότι –σε αντίθεση με τα δημοσιεύματα που θέλουν το ιδανικό να είναι ανέφικτο και τις γυναίκες να θέτουν σε κίνδυνο την υγεία τους προκειμένου να δείχνουν αδύνατες– το μοναδικό πράγμα που σκοτώνει τις γυναίκες σε αυτή τη χώρα είναι η παχυσαρκία, η οποία έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας».

Όλοι μέσα στην τάξη έγνεψαν καταφατικά, λες και ήταν λογικά όλα τα παραπάνω. Μόνο που δεν ήταν. Τουλάχιστον, για μένα.

«Αυτά είχα να πω», κατέληξε η Γουίτνεϊ. «Εξάντλησα το χρόνο μου;»

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο χρονοδιακόπτης στην έδρα του καθηγητή κουδούνισε. Αυτός χαμογέλασε πλατιά απαντώντας: «Δύο λεπτά ακριβώς. Εξαιρετική ομιλία, Γουίτνεϊ».

Εκείνη χαμογέλασε αυτάρεσκα κι έκανε να επιστρέψει στη θέση της. Εφόσον κατάλαβα ότι κανείς δε θα έκανε το παραμικρό σχόλιο, ως συνήθως, σήκωσα το χέρι μου. «Να πω κάτι;»

Ο κύριος Γκριπ με κοίταξε με ύφος κουρασμένο. «Ναι, Γουάτς;»

«Είχα την αίσθηση», άρχισα να λέω, κατεβάζοντας το χέρι μου, «ότι ο σκοπός της δίλεπτης ομιλίας ήταν να πείσουμε το κοινό μας για κάτι χρησιμοποιώντας δεδομένα και στατιστικές».

«Και αυτό ακριβώς έκανα», δήλωσε η Γουίτνεϊ, γλιστρώντας στο κάθισμά της.

«Το μόνο που κατάφερες», της αντιγύρισα, «ήταν να κάνεις όλες τις κοπέλες στην τάξη που δεν είναι κοκαλιάρες και άφογες σαν τη Νίκι Χάουαρντ να νιώσουν πολύ άσχημα για τον εαυτό τους. Δεν όφειλες να αναφέρεις ότι οι περισσότερες από εμάς δεν πρόκειται ποτέ να της μοιάσουμε, όσο σκληρά κι αν προσπαθήσουμε κι όσα χρήματα κι αν ξοδέψουμε;»

Χτύπησε το κουδούνι, δυνατά και παρατεταμένα. Μάλλον είχα αποκοιμηθεί για περισσότερο απ' όσο πίστευα, γιατί η ώρα του μαθήματος τέλειωσε πολύ γρήγορα.

Και καθώς όλοι σηκώνονταν από τις θέσεις τους για να πάνε στο επόμενο μάθημα, η Λίντσι γύρισε προς το μέρος μου. «Απλώς ζηλεύεις», μου πέταξε.

«Όπωςδήποτε», συμφώνησε η Γουίτνεϊ, περνώντας τα χέρια της πάνω στους καλοσηματισμένους γοφούς της. «Και έχεις δίκιο σε ένα πράγμα, Εμ: όσο σκληρά κι αν προσπαθήσεις, ποτέ δε θα γίνεις τόσο ωραία».

Κακαρίζοντας με αφάνταστη ικανοποίηση για το εξυπνακίστικο σχόλιό της, η Γουίτνεϊ έσπευσε να βγει από την αίθουσα, ακολουθούμενη από την παρατρεχάμενή της, τη Λίντσι, σκασμένη στα γέλια, αφήνοντάς με μόνη στην τάξη με τον κύριο Γκριρ. Και τον Κρίστοφερ.

«Μπορείς να αναφέρεις αυτά τα επιχειρήματα την άλλη εβδομάδα αν θέλεις, Εμ», προσφέρθηκε να με στηρίξει ο καθηγητής, «στο μάθημα αντίκρουσης επιχειρηματολογίας».

Τον αγριοκοίταξα. «Ευχαριστώ», απάντησα.

Αυτός ανασήκωσε τους ώμους σε ένδειξη ατολμίας. Έστρεψα το βλέμμα μου στον Κρίστοφερ, που ξυπνούσε σιγά σιγά, και του είπα: «Σ' ευχαριστώ πολύ για τη στήριξη».

Ο Κρίστοφερ πετάρισε τα βλέφαρα, ζαλισμένος από τον ύπνο κι έπειτα έτριψε τα μάτια του. «Ρε συ, δεν έχασα λέξη απ' όσα είπες».

«Α, μπα;» Ανασήκωσα το φρύδι μου. «Για θύμισέ μου, ποιο ήταν το θέμα μου;»

«Χμμ... δεν είμαι σίγουρος». Τα χείλη του άνοιξαν σε ένα ελαφρώς στραβό χαμόγελο. «Αλλά ξέρω ότι είχε σχέση με σορτσάκια. Και αυτοκόλλητα με δεινοσαυράκια που φωτίζουν στο σκοτάδι».

Κούνησα το κεφάλι μου αργά. Μερικές φορές νομίζω ότι το γυμνάσιο και το λύκειο είναι μια δοκιμασία στην οποία υποβάλλει η κοινωνία τους εφήβους, για να διαπιστώσει αν έχουμε το στομάχι να αντεπεξέλθουμε στον πραγματικό κόσμο. Δοκιμασία στην οποία αποτυγχάνω παταγωδώς.

2

Φαντάζεστε μάλλον ότι το Σαββατοκύριακο είναι για μένα μια σύντομη ανάπαυλα. Ξέρετε, από όλες τις Γουίτνεϊ Ρόμπερτσον του κόσμου.

Το πρόβλημα είναι ότι η μικρότερη αδελφή μου μετατρέπεται σε μια από αυτές.

Δεν είναι τόσο κακιά όπως η Μοχθηρή Βασίλισσα. Ακόμα. Όμως, σιγά σιγά θα γίνει. Αυτό συνειδητοποίησα το πρωί του Σαββάτου, όταν η μητέρα μου μου είπε να πάω μαζί της στα εγκαίνια του Σταρκ Μέγκαστορ, επειδή στα δεκατέσσερά της η Φρίντα είναι πολύ μικρή για να βγαίνει μόνη της.

Αντικαταστήστε τη λέξη *μικρή* με *χαζή* στην παραπάνω πρόταση και θα αντιληφθείτε την πραγματική έγνοια της μητέρας μου.

Όχι πως η Φρίντα δεν είναι έξυπνη. Είναι και με το παραπάνω. Μπήκε, όπως εγώ, με υποτροφία στο Πρότυπο Γυμνάσιο Τραϊμπέκα.

Απλώς το 'χει βάλει σκοπό να γίνει μια Γουίτνεϊ Ρόμπερτσον... ή, για να χρησιμοποιήσω έναν πιο τεχνικό όρο, μέλος των Ζωντανών Νεκρών. Αυτό τον όρο χρησιμοποιούμε ο Κρίστοφερ κι εγώ για να περιγράψουμε την πλειονότητα των συμμαθητών μας.

Για τους περισσότερους ανθρώπους, ζόμπι είναι τα σώματα νεκρών που επαναφέρθηκαν στη ζωή. Αλλά για τον Κρίστοφερ κι εμένα, ζόμπι είναι τα δημοφιλή άτομα στο Πρότυπο Σχολείο Τραϊμπέκα, που μοιάζουν αρκετά με τους νεκρυναστημένους από την άποψη ότι δεν έχουν ούτε ψυχή ούτε προσωπικότητα. Κυριολεκτικά, όμως, είναι ζωντανοί.

Ωστόσο, επειδή δεν έχουν δικά τους ενδιαφέροντα (κι αν έχουν, τα πνίγουν προκειμένου να ενταχθούν στην κλίκα) και περιορίζονται στην επιδίωξη εκείνων που είναι πολύ πιο κουλ για το προφίλ τους, είναι ζόμπι.

Επομένως, οι Ζωντανοί Νεκροί συνιστούν την πλειονότητα των μαθητών στο Πρότυπο Σχολείο Τραϊμπέκα.

Είναι κάπως ανατριχιαστικό να βλέπω μέρα με τη μέρα την αδελφή μου να μεταμορφώνεται σε Ζωντανή Νεκρή. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορώ να κάνω κάτι για να το αποτρέψω. Εκτός από το να τη ρεζιλεύω δημοσίως όσο το δυνατόν περισσότερο.

Λόγος για τον οποίο η Φρίντα (ήταν η σειρά της μητέρας μου να επιλέξει όνομα, όταν γεννήθηκε η αδελφή μου, κι έτσι της έλαχε το Φρίντα, από τη Φρίντα Κάλο, Μεξικανή φεμινίστρια ζωγράφου, διάσημη για τις αυτοπροσωπογραφίες της με ενιαίο φρύδι και μουστάκι – η μητέρα μου είναι καθηγήτρια Γυναικείων Σπουδών στο Πανεπιστήμιο Νέας Υόρκης) ήταν τόσο ενθουσιασμένη που θα με έσερνε μαζί της στα εγκαίνια του Σταρκ Μέγκαστορ όσο ήμουν κι εγώ – δηλαδή, καθόλου.

«Μαμάαα!» διαμαρτυρήθηκε. «Γιατί πρέπει η Εμ να έρθει μαζί μου; Θα τα χαλάσει όλα!»

«Δεν πρόκειται να χαλάσει τίποτα», τη διαβεβαίωσε η μαμά, στριφογυρίζοντας τα μάτια της μπροστά στους θεατρινισμούς της Φρίντα. «Απλώς θα σιγουρευτεί ότι θα γυρίσεις πίσω με ασφάλεια».

«Μα είναι μόνο δύο τετράγωνα μακριά!» εξεμάνη η μικρή.

Όμως, η μητέρα μου δε θα άλλαζε γνώμη. Αρκετοί άνθρωποι συγκεντρώνονταν σε διαμαρτυρίες έξω από το καινούριο Σταρκ Μέγκαστορ προτού ακόμα χτιστεί, την εποχή που η γειτονιά ανακάλυψε ότι αυτό το πολυκατάστημα θα αντικαθιστούσε το συνοικιακό οπωροπωλείο Μάμας Φρουτ, στεγασμένο σε ένα εγκαταλελειμμένο οικόπεδο στη γωνία Μπρόντγουεϊ και Χιούστον. Σε απόσταση δυο δρόμων από το διαμέρισμα που μας είχε χορηγηθεί από το Πανεπιστήμιο στη γωνία Γουέστ Θερντ και Λα Γκάρντια, το Μάμας Φρουτ ήταν το μαγαζί απ' όπου προμηθευόμασταν όλα τα ζαρζαβατικά και τις μπανάνες μας, αφού τα λαχανικά του τοπικού Γκρίστεντς ήταν κακής ποιότητας, και, από την άλλη μεριά, το γκουρμέ μίνι μάρκετ στην Μπρόντγουεϊ, το Ντιν & Ντελούκα, ήταν απλησίαστο.

Η μαμά κι εγώ δεν ήμασταν οι μόνοι που εξαγριωθήκαμε όταν ανακαλύψαμε τι θα συνέβαινε στο άδειο οικόπεδο. Σύσσωμη η κοινότητα ξεσηκώθηκε για να σώσει το Μάμας Φρουτ και απαίτησε να στεγαστεί αλλού το Σταρκ Μέγκαστορ.

Ωστόσο, παρά τις αλλεπάλληλες διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, τις επιστολές στις εφημερίδες, το σαμποτάζ στο εργοτάξιο από το ΠΜΑ –το Περιβαλλοντικό Μέτωπο Απελευθέρωσης (ορκίζομαι πως δεν είχα καμία σχέση με αυτό, σε αντίθεση με ό,τι πιστεύουν οι γονείς μου– και τις υποσχέσεις

για ευρύ μποϊκοτάζ από τους πολίτες της κοινότητας, το Μάμας Φρουτ εκδιώχθηκε και ένα τεράστιο πολυκατάστημα κατασκευάστηκε, με τρεις ορόφους με CDs, DVDs, ηλεκτρονικά παιχνίδια και βιβλία (στο μικρότερο και πιο δύσκολα προσβάσιμο τμήμα του πολυκαταστήματος), καταδικάζοντας σε λουκέτο τα τοπικά καταστήματα που ήδη πωλούσαν αυτά τα αγαθά. Οι προσφορές, οι γενναίες εκπτώσεις, το τεράστιο απόθεμα προϊόντων του πολυκαταστήματος ήταν ασυναγώνιστα...

Καθώς επίσης και τα διαφημιστικά τεχνάσματα, όπως το σημερινό: πολυδιαφημισμένα εγκαίνια με δωρεάν φαγητό και αναψυκτικά (Σταρκ κόλα, Σταρκ μπισκότα και πρέτζελ), με ζωντανές συναυλίες σε καθέναν από τους τρεις ορόφους με ορισμένα από τα πιο καυτά ονόματα της μουσικής σκηνής αυτό τον καιρό και τη δυνατότητα αγοράς CD με ιδιόχειρη αφιέρωση.

Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο η Φρίντα ήταν τόσο αποφασισμένη να πάει.

Γιατί, σε αντίθεση με την υπόλοιπη οικογένεια και τους πολίτες της κοινότητάς μας, η Φρίντα υποδέχθηκε με ενθουσιασμό την ανέγερση του πολυκαταστήματος, που ήταν σε απόσταση φτυσίματος από το παράθυρο του υπνοδωματίου της (όχι ότι η Φρίντα θα έκανε ποτέ κάτι τόσο άκομφο όπως να φτύσει). Δεν έδινε δεκάρα για το γεγονός ότι το συνοικιακό οπωροπωλείο μεταστεγάστηκε σε μια απομονωμένη γωνιά, πλήρως εκτεθειμένη στον άνεμο, πέρα στο Άλφαμπετ Σίτι, δηλαδή σε απόσταση πολύ μακρινή για να την κάνουμε με τα πόδια από την πολυκατοικία μας, ούτε για το ότι αναγκαζόμασταν να τρώμε μαραμένα ζαρζαβατικά και καφετιές μπανάνες από το Γκρίστεντς.

«Τίποτα δεν πρόκειται να συμβεί», η Φρίντα διαβεβαίωνε τη μαμά με απaráμιλλη θέρμη. «Θα προσέχω για τους διαδηλωτές του ΠΜΑ. Θα φορέσω το κράνος ποδηλάτου μου αν χρειαστεί».

Η μαμά την κοίταξε κατάματα. «Δεν ανησυχώ για τους διαδηλωτές, Φρίντα», της απάντησε, «αλλά για τον Γκάμπριελ Λούνα».

Τα στρογγυλά μάγουλα της Φρίντα (ναι, αφού είναι, τι να κάνουμε; Τα στρογγυλά μάγουλα –όπως και τα καστανά ίσια σαν πράσο μαλλιά, τα καστανά μάτια, το μεσαίο ύψος και βάρος, και το νούμερο τριάντα εννιάμισι στα παπούτσια– είναι το γενετικό πεπρωμένο μας, όπως τα ψηλά ζυγωματικά και τα τέλεια χαρακτηριστικά είναι της Γουίτνεϊ) έγιναν μεμιάς κατακόκκινα.

«Μαμάα!» ξέσπασε. «Τι λες τώρα; Αυτός είναι, δεν ξέρω κι εγώ, είκοσι; Σιγά μην ενδιαφερθεί για ένα παιδί σαν εμένα!»

Αυτό έλεγαν τα χείλη της, αλλά ήταν ολοφάνερο από τη λάμψη στα μάτια της ότι πίστευε το αντίθετο. Ήταν πεπεισμένη ότι ο Γκάμπριελ Λούνα θα την ερωτευόταν κεραυνοβόλα τη στιγμή που θα υπέγραφε το CD της. Είμαι πέρα για πέρα σίγουρη. Άλλωστε, κι εγώ ήμουν δεκατεσσάρων μόλις πριν από δύομισι χρόνια.

Οπότε ήταν θετικό όταν η μαμά βιάστηκε να απαντήσει: «Άρα, λοιπόν, δε θα έχεις κανένα πρόβλημα να πάρεις μαζί την αδελφή σου».

«Μα για ποιο λόγο;» επέμεινε η Φρίντα.

«Σε περίπτωση που ο Γκάμπριελ Λούνα σε καλέσει σε πάρτι στο λοφτ του».

Ήταν ξεκάθαρο ότι αυτό ακριβώς ήλπιζε να συμβεί η Φρίντα. Όχι πως θα το παραδεχόταν. «Ο Γκάμπριελ δεν

έχει λοφτ, μαμά», τσίριξε. «Δεν έχει παρασυρθεί από τη σαγήνη της δόξας».

Ενώ εγώ έβραζα τα γέλια ακούγοντας το βαρύγδουπο σαγήνη της δόξας, η Φρίντα με λοξοκοίταξε και βιάστηκε να συμπληρώσει: «Αλήθεια! Μένει σε ένα ταπεινό διαμέρισμα κάπου εδώ στο Νόχο. Δεν έχει καμία σχέση με τα φωνισμένα αγόρια από τα νεανικά συγκροτήματα που βγάζει κατά δεκάδες η μουσική βιομηχανία και που η Εμ αντιπαθεί τόσο πολύ! Αυτός είναι ερμηνευτής και στιχουργός. Παρόλο που έχει κάνει θραύση στο Λονδίνο, απ' όπου κατάγεται, έξω από την Αγγλία είναι ζήτημα να τον ξέρει κανείς».

«Εκτός από όλες όσες διαβάζουν *CosmoGirl*», επεσήμανα. «Εδώ εσύ χρησιμοποίησες αυτολεξεί το κείμενο από το άρθρο του περασμένου μήνα, όπου του είχαν κάνει αφιέρωμα. Για να μην αναφερθώ στη “σαγήνη της δόξας”».

«Μπα; Κι εσύ πού το ξέρεις, Εμ;» μου έκανε ολομέτωπη επίθεση. «Απ' όσο ξέρω δε διαβάζεις νεανικά περιοδικά. Μόνο το αξιοθρήνητο *Βιντεογκέιμ* κάθε μήνα».

Αναστέναξα. «Ναι, αλλά αφού το τελείωσα διάβασα και το δικό σου! Εφόσον δεν κυκλοφορεί και τίποτε άλλο εδώ μέσα, τι επιλογές έχω;»

«Μαμά!» τσίριζε η Φρίντα. Ήταν ήδη εκνευρισμένη γιατί το Σταρκ είχε προγραμματίσει τα εγκαίνιά του για το τελευταίο ζεστό Σαββατοκύριακο του Σεπτεμβρίου, το οποίο όλες οι φίλες της, μέλη των Ζωντανών Νεκρών, ήταν «αναγκασμένες» να περάσουν στα εξοχικά των οικογενειών τους στο Χάμπτονς. Και, φυσικά, είχαν προσκαλέσει και τη Φρίντα. Όμως, η αδελφή μου δε θα έχανε με τίποτα την ευκαιρία να γνωρίσει από κοντά σελέμπριτις – ακόμα και αυτούς που δε μένουν σε λοφτ.

«Η Εμ θα καταστρέψει τα πάντα! Δεν μπορείς να το καταλάβεις; Είναι βλαμμένο, μαμά. Ούτε καν σπασικλάκι, που θα ήταν σχεδόν σεβαστό, αλλά βλαμμένο. Το μόνο που κάνει είναι να παίζει ηλίθια ηλεκτρονικά με τον Κρίστοφερ, να διαβάζει και να παρακολουθεί αηδιαστικές εκπομπές με χειρουργεία στο Discovery Channel. Κόβω το κεφάλι μου ότι θα πετάξει κάτι κακό στον Γκάμπριελ και θα με ντροπιάσει τελείως!»

«Όχι, βέβαια!» διαμαρτυρήθηκα, με το στόμα μου γεμάτο το βάφλα που μόλις είχε βγει από τα μικροκύματα.

«Αυτό ακριβώς θα κάνεις!» επέμεινε η Φρίντα. «Πάντα είσαι στριμμένη με τα αγόρια!»

«Κουταμάρες!» της πέταξα. «Πες μου μία φορά που ήμουν κακή με τον Κρίστοφερ!»

«Ο Κρίστοφερ Μαλόني είναι το αγόρι σου», απάντησε η Φρίντα, ρίχνοντάς μου μια λοξή ματιά. «Και εγώ εννοούσα τα ωραία αγόρια».

Αυτή κι αν ήταν δυσφημιστική παρατήρηση... Κόντεψα να πνιγώ με τη βάφλα... Ο Κρίστοφερ Μαλόني δεν είναι το αγόρι μου – μολονότι μερικές φορές ευχήθηκα να ήταν το αγόρι μου και όχι μόνο ο κολλητός μου.

Όμως, ο Κρίστοφερ δεν έχει εκφράσει ποτέ παρόμοια επιθυμία. Ότι δηλαδή θα ήθελε να περάσει η σχέση μας σε άλλο επίπεδο. Εδώ που τα λέμε, αμφιβάλλω αν ο Κρίστοφερ έχει συνειδητοποιήσει ότι δεν είμαι αγόρι. Εντάξει, δεν είμαι και το πιο θηλυκό κορίτσι στον κόσμο. Θα ήθελα να γίνω, αλλά τις δυο τρεις φορές που επιχειρήσα να βάλω αίλαινερ και μάσκαρα, η Φρίντα ξέσπασε σε δυνατά γέλια φωνάζοντάς μου: «Βγάλ' το! Βγάλ' το αμέσως τώρα!» προτού βγω από το διαμέρισμά. Και εγώ το έβγαζα.

Φαντάζομαι ότι είναι κάπως ασυνήθιστο το γεγονός ότι ο καλύτερος φίλος μου είναι αγόρι. Αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν είχα κάποιον φίλο από την Ε΄ Δημοτικού. Τις σπάνιες φορές που κάποιες συμμαθήτριες στο γυμνάσιο με προσκαλούσαν σπίτι τους, ένιωθα... αμηχανία, επειδή καταλήγαμε να μην έχουμε καθόλου κοινά. Για παράδειγμα, εγώ πάντα ήθελα να παίζω ηλεκτρονικά, ενώ εκείνες προτιμούσαν πάντα να παίξουν Θάρρος ή Αλήθεια (με έμφαση στην Αλήθεια, όπως: «Είναι αλήθεια ότι είσαι τιμημένη με τον Κρίστοφερ, αλλά λες σε όλους ότι είστε μόνο φίλοι, και αυτός δεν έχει ιδέα ότι είσαι ερωτευμένη μαζί του; Θέλεις να του πούμε εμείς πώς πραγματικά νιώθεις γι' αυτόν; Γιατί θα το κάνουμε ευχαρίστως!»)

Ναι. Τόσο χάλια.

Δεν κράτησε για πολύ αυτή η κατάσταση. Είπα στη μητέρα μου ότι προτιμούσα να μείνω σπίτι και να διαβάσω. Το οποίο είναι ένα από τα πλεονεκτήματα του να έχεις γονείς ακαδημαϊκούς. Ξέρουν πώς αισθάνεσαι. Γιατί η αλήθεια είναι ότι κι εκείνοι πάντοτε προτιμούν να μείνουν σπίτι και να διαβάσουν.

Από την άλλη, ο Κρίστοφερ ήταν διαφορετικός. Από εκείνη την ημέρα, πριν από οκτώ χρόνια, που τον είδα να βγάζει κούτες από το φορτηγό της μεταφορικής που παρέδιδε όλα τα πράγματα της οικογένειάς του στην πολυκατοικία μας, ήξερα ότι θα τα πηγαίναμε καλά.

Σιγουρεύτηκα μόλις έριξα φευγαλέες ματιές στο περιεχόμενο του κουτιού με την επιγραφή ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΚΡΙΣ, όταν αυτό βρισκόταν τοποθετημένο δίπλα στο ασανσέρ και τότε διαπίστωσα ότι μας άρεσαν τα ίδια παιχνίδια.

Τι να πεις...

Επειδή βγαίνουμε τόσο πολύ μαζί, ο κόσμος πιστεύει ότι τα 'χουμε, φήμη που απέχει μακράν από την αλήθεια (σιμφ).

Παρ' όλα αυτά, ενώ δεν τα έχουμε –όσο κι αν εγώ θα το ήθελα–, αγανακτώ με το υπονοούμενο της Φρίντα ότι ο Κρίστοφερ δεν είναι ωραίος. Φυσικά, δεν πληροί τα κριτήρια των Ζωντανών Νεκρών. Εννοώ ότι είναι μεν πάνω από ένα ογδόντα τρία και διαθέτει τα απαιτούμενα ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια που εγκρίνουν οι Ζ.Ν., αλλά ο Κρίστοφερ εδώ και καιρό προσπαθεί να διαπιστώσει πόσο πολύ μπορεί να μακρύνει τα μαλλιά του προτού ο πατέρας του, ο Διοικητής (διδάσκει Πολιτικές Επιστήμες), φρικόρει τελείως. Είναι στο ύψος των ώμων του τώρα.

Και δεν περνάει τέσσερις ώρες την ημέρα σηκώνοντας βάρη, όπως κάνουν οι σφίχτες, ένας εκ των οποίων είναι το αγόρι της Γουίτνεϊ, ο Τζέισον Κλείν.

Όμως, επειδή ο Κρίστοφερ δεν πληροί τα κριτήρια των Ζ.Ν., δε σημαίνει ότι δεν είναι ωραίος.

«Ευχαριστώ», σφύριξα στη Φρίντα. «Περίμενε να ξαναέρθει ο Κρίστοφερ να σου ξεκολλήσει το σκληρό».

«Τα μαλλιά του Κρίστοφερ είναι μακρύτερα από τα δικά μου», μούγκρισε εκείνη. «Και τι έχεις να πεις για χθες στο κυλικείο, όταν φώναξες στον Τζέισον Κλείν να το βουλώσει, την ώρα που περιμένατε και οι δυο στην ουρά για να βάλετε κέτσαπ στα μπέργκερ σας;»

«Χμ, να σου πω», άρχισα να λέω, σηκώνοντας τους ώμους μου αμήχανα. «Χθες ήταν κακή μέρα. Αλλά, όπως και να 'χει, του άξιζε. Και επιπλέον, ο Κρίστοφερ μπορεί ανά πάσα στιγμή να κόψει τα μαλλιά του. Ποια είναι η δική σου δικαιολογία;»

«Το μόνο που είπε ο Τζέισον ήταν ότι προτιμούσε τα

ανοιξιάτικα εξώπλατα μπλουζάκια των μαζορετών από τα χειμερινά πουλόβερ τους!» ξεσπάθωσε η Φρίντα.

«Αυτό είναι σεξιστικό σχόλιο, Φρίντα», επενέβη ήρεμα η μαμά.

Έριξα ένα θριαμβευτικό βλέμμα στη Φρίντα πάνω από τη βιάφλα μου. Μολαταύτα, η αδελφή μου ήταν αποφασισμένη να μην εγκαταλείψει τη μάχη.

«Οι μαζορέτες είναι αθλήτριες, μαμά», επέμεινε. «Οι ανοιξιάτικες στολές τους είναι λιγότερο βαριές, επιτρέποντας μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων».

«Θεέ μου!» Έμεινα να παρατηρώ σαστισμένη την αδελφή μου, στην άλλη μεριά του τραπεζιού. «Θα προσπαθήσεις να μπεις στις μαζορέτες φέτος, έτσι δεν είναι;»

Η Φρίντα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ξεχάστε το. Απλώς ξεχάστε το. Θα ρωτήσω τον μπαμπά. Αυτός θα με αφήσει να πάω μόνη μου».

«Όχι, βέβαια», δήλωσε αποφασιστικά η μαμά. «Και δε θα τον ενοχλήσεις. Ξέρεις ότι γύρισε αργά χθες βράδυ».

Ο μπαμπάς τις καθημερινές μένει στο Νιού Χέιβεν, όπου διδάσκει στο Γέιλ, και επιστρέφει σπίτι στο Μανχάταν τα Σαββατοκύριακα (είναι ζόρικο για τους παντρεμένους πανεπιστημιακούς όταν δεν καταφέρνουν να προσληφθούν από το ίδιο Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα).

Λόγω των τύψεων που νιώθει γι' αυτό, ο πατέρας μου γενικά μας αφήνει να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Αν η Φρίντα τον ρωτούσε αν μπορούσε να πάει στο Ατλάντικ Σίτι το Σαββατοκύριακο με την ανδρική ομάδα κολύμβησης για να χαρτοπιάξει τα λεφτά που έχουν βάλει στην άκρη οι γονείς μου για τις σπουδές της στο Πανεπιστήμιο, ο μπαμπάς θα απαντούσε: «Φυσικά! Γιατί όχι; Πάρε την πιστωτική μου και ξετίναξέ την!»

Γι' αυτό η μαμά μάς παρακολουθεί στενά όποτε ο μπαμπάς βρίσκεται σπίτι. Ξέρει πολύ καλά ότι γίνεται χαλί να τον πατήσουν οι έφηβες κόρες του.

«Ενδιαφέρεσαι να μπεις στις μαζορέτες;» ζήτησε να μάθει η μαμά. «Φρίντα, πρέπει να το συζητήσουμε...»

Ενόσω η μαμά περιέγραφε ότι δεν επιτρεπόταν στις γυναίκες να παίζουν ανδρικά αθλήματα στο σχολείο μέχρι τη δεκαετία του '70 αλλά υποβιβάζονταν στις επευφημίες και την ψυχολογική ενίσχυση των αρρένων αθλητών από τα όρια του γηπέδου, δημιουργώντας έτσι το θεσμό των μαζορετών, η Φρίντα με κατακεραύνωσε με μια ματιά που σήμαινε: *Θα μου το πληρώσεις αυτό, Εμ!*

Δεν είχα καμία αμφιβολία ότι θα έπαιρνε την εκδίκησή της αργότερα, στα εγκαίνια του Σταρκ Μέγκαστορ.

Και, απ' ό,τι φάνηκε, είχα δίκιο. Μόνο που δε συνέβη όπως το είχα υπολογίσει...

Η Εμ Τουάτς δεν είναι πια εδώ...

Η Έμερσον Τουάτς δεν ήθελε να πάει στα εγκαίνια του νέου πολυκαταστήματος. Έπρεπε όμως να συνοδέψει την αδελφή της, τη Φρίντα, που ήθελε να παρακολουθήσει τη συναυλία του αγαπημένου της τραγουδιστή. Μαζί του θα ήταν και η Νίκι Χάουαρντ, το σούπερ μοντέλο.

Πού να 'ξερε, όμως, η Εμ ότι ένα παράξενο δυστύχημα θα άλλαζε τη ζωή της μια για πάντα! Και από αγοροκόρπιτο θα κατέλγη ένα από τα διασημότερα τοπ μόντελ του πλανήτη. Τα περιοδικά την παρακαλούν για μια φωτογράφιση, οι άνδρες την πολιορκούν σε κάθε της βήμα, οι παπαράτοι την κυνηγούν... Η Εμ θα πρέπει να ανταποκριθεί με επιτυχία στις απαιτήσεις ενός ζόρικου επαγγέλματος, αλλά και να αποδείξει στον έρωτα της ζωής της ότι τα μονιέλα κάθε άλλο παρά ανεγκέφαλα είναι... τουλάχιστον ένα μονιέλο συγκεκριμένα.

Η Νίκι Χάουαρντ ήρθε για να μείνει!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-453-891-1

9 789604 538911

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08448

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ